

Iz svečeniške moje knjige.

Zložil Silvin Sardenko.

Spet sam! Po sobi samotarski
večerni zor se mi je svital.
Odprl sem knjigo svečeniško
in sedel sem in čital.

Ni stara. Komaj pet jeseni
odkar sem prve pisal liste;
a mnogo v njih je hipov jasnih
in mnogo sreče čiste.

Ko žalost hoče trudna k meni,
v tej knjigi berem svečeniški.
Spet radost čutim, kot bi trgal
na vrtu cvet deviški.

1. Na holmu.

Saj vem, saj vem, da se nikdar
moj sen mladostni ne izpolni,
tako je lahen in mehak
kot jagnetovi kodri volni.

Po holmu naj bi vir šumel
v nemirni srebrnini
in nosil naj bi moj pozdrav
okoli po dolini.

Utrujen starec bi zajel
iz mojega studenca,
po čelu več ne begala
skrbi mu težkih senca.

Na holmu rad bi zgradil dom
v bršljanovem nakitju,
z ograjkom trtnim ograjen,
odtujen hrušču, vpitju.

Pritekla bi ga deca pit
in zdrava odhitela,
ozrla bi se deva vanj
in radostno zapela.

Prišla bi mati, zmučena
od bolečine silne,
blagost bi v gube dehnila
iz vode ji blažilne.

A jaz bi tam na holmu stal,
visoko dvigal hvalo:
Nebo, nebo, pozdravljeno,
ki tak si vir nam dalo!

Pa kaj — ko vem, da se nikdar
moj sen mladostni ne izpolni,
preveč je lahen in mehak,
kot jagnetovi kodri volni.

2. Neposejana njiva.

Rekli so mi: Jutri stopiš
pred mladino prvokrat,
pocojal boš nežno njivo
in ob žetvi boš bogat.

Včasih zvezda se utrne
tam z nebesnih sinjih cest,
a nobena utrnila
ni se mojih jasnih zvezd.

In umita spet je vstala
iz otroških teh oči,
posestrila se je z njimi,
krotka kakor davne dni.

Stopil sem pred mlada srca,
kot bi stopil pred nebo,
sto oči je vame zrlo,
gledalo me zvezd je sto.

Moja duša se je vanje
potopila brez besed,
kot na rosni cvet čebela
potopi se v sladki med.

In govoril sem besede,
ki Gospodu sem jih vzel,
padale so v mlada srca
kakor sneg na njivo bel.

Kaj je ljubezen?

Zložil Ant. Medved.

Dušica draga, kaj je ljubezen?
Ali je čednost ali je strast?
ali je zdravje ali bolezen?
ali je pelin ali je slast?

S solncem se smeje, plaka ob luni,
nikdar ni mirna, kot ocean.
Ne preudarja, nič ne računi,
zanjo vsa doba en velik je dan.

Zlobnih nastav in bridkosti ne sluti,
kakor otrok ne vpraša, kaj sme,
vsako srce jo enkrat občuti,
s sanjami pride, s sanjami gre...

